

קָוָל דִּמְיֵי

אופרה בשלוש מערכות

מלחין: איל מלכינסון
LIBRERIA: צפריר קולת

משתתפים : אדים אלוהים – בס-בריטון, חוה – מצו סופראן
הבל – סופראן, קין – בריטון, מקהלה (בס – אדמיה, טנור – צומח, סופראן
ומצו סופראן – חיות), שת – סופראן.

איפיון הדמיות
אדמיה – קשה, יבשה, טובענית, מתפצת ונפתחת רק אחרי הקרבת הבל ובסיוום
מתאחדת עם שאר חלקים העולם – צומח, חי, בני אדם.
הבל – "בן של אמא", מפונק ואנדוטי, מעט נכלולי, חבר של הנחש, מנסה
להשתלט גם על חלקו ובכורתו של קין. יסוד אויר
קין – פשוט, בעל חכמה "כפרית", רואה הכל אך בפשטות, עובד קשה, אוהב
את הבל מתוך אהווה בסיסית, לא מסתדר עם חוה, "בן של אבא". נטול יסוד
מקביל
חויה – תחמנית, חפזה בהצלחתו של הבל (קצת בהקבלה לרבקה וייחסה ליעקב
ולעשו). יסוד אש.
אדם – מחשبة חד-ממדית, מוכoon מטרה, לא מבין את העולם (בניגוד לחוה),
מרגישי שמחובתו לאמנו את קין בעבודת האדמה, לא מבין את הבל משום שהוא
אף פעם לא הבין שהוא מושל החיים. לא מבין את חוה, קנאיה לה מאוד, שונא
את הנחש, פוחד מאלוהים (האָתר) המיותג עבورو על-ידי העולם כולם (חי, צומח,
דומם). יסוד המים (בזיעת אפיק).

דף זה הושאר ריק במכoon

תוכן עניינים

מערכת ראשונה [ראיית הנולד, חיזור ועימות אדמה, חגיגה]	5
אקספוזיציה :	5
תמונה ראשונה	5
חויה רואה את הנולד אך אינה מבינה מה היא רואה בחלים הביעוטים	5
אריה – חלום חווה	5
תמונה שנייה	6
אדם מחרז אחר האדמה ביאוש, הבל מתעמת אותה עימות ראשון	6
תמונה שלישית	10
קין מתעמת עם האדמה	10
תמונה רביעית	10
חויה מותת צרותיה בפני אדם על סרבנות האדמה והוא חושד בה בבגדה	10
אריה – דואט : היתי בגין עוז	11
תמונה חמישית	12
חויה מלמדת את הבל לנצל העולם ובקשת ממנו לגנוב החרב המתהpecת	12
תמונה ששית	16
חגיגה משפחתייה של הנאות מטופת העולם	16
שיר חגיגה משפחתייה – חתוף העולם	16
אריה – האדם שיכור אדמה	18
מערכת שנייה [הבל משعبد, קין לומד, אהבת האחים, הקربת הקרובנות]	19
תמונה ראשונה	19
הבל משعبد החיים	19
אריה - הבל משعبد החיים	19
תמונה שנייה	20
тирוץ האחים לשיעבוד – להשליט סדר בעולם	20
תמונה שלישית	21
חויה מנסה להשביע את האדמה	21
אריה – ראי אדמה	21
תמונה רביעית	22
אדם מלמד את קין להכין כלי עבודה	22
תמונה חמישית	23
הקרבת העולות על ידי האחים	23
ריקוד המזבחות	23
תמונה ששית	23
לפתח חטא את רובץ - הרהור	23
אריה – "לפתח חטא את רובץ"	23
מערכת שלישית [כשלון השגת החרב, הרצת, האבל, התקווה]	24
תמונה ראשונה	24
האחים מנסים להשיג את החרב המתהpecת	24
תמונה שנייה	26
הקרבת הבל על ידי קין	26
אריה – צריך קרבן	26
ריקוד הרצת	27
תמונה שלישית	27
זעקה האדמה	27
אריה – זעקה האדמה	27
תמונה רביעית	27
השומר	27
אריה - שיר השומר	27
תמונה חמישית האבל	28
דוואט אָבֵל שאל אדם וחווה	28
תמונה ששית קין ורוח הבל – התונבות	29
תמונה שביעית הוקל לאדמה	30
ה להשלה, המבול, הנחמה, שירת שט, הימים שעוד נכנו לנו	30
"אורטוריה" – עולם תם ונשלם	30

דף זה הושאר ריק במכoon

מערכת ראשונה [ראיית הנולד, חיזור ועימות אדמה, חגיגה]

אקספוזיציה:

שירת אדמה, צומח, חי, קטע מדרמת ההריגחה הקרבנה, קטע מדוואט האבל של אדם וחווה.

תמונה ראשונה

חווה רואה את הנולד אך אינה מבינה מה היא רואה בחלום הביעוטים

[חוושך. אויר רק על אמצעי ימין של הבמה ועל מרכז קיר אחריו, חוות ישנה כשרואהה במעבר בין האויר לצל של כתם האויר על הבמה גופה באור ורגליה בצל סיום האקספוזיציה. חוות מתעוררת מחלום, לאט, כמה לישיבה נתמכת ואז לישיבה ועמידה תוך כדי שירה]

אריה – חלום חוות

חלום שְׁחִיה לֵי
בַּיּוּת שְׁחִזֵּר :
הַנְּחֵשׁ וְהַאֲבָל,
הַפְּמֶלֶךְ אַכְזָר.

עַז שְׁפֵה בֵּי שׂוֹרֵשׁ עַצְוב,
גּוֹעַדְן אַבּוֹד.
אַיִן לְאִיפָה לְשׂוֹב.

סִוּוֹת שַׁעֲבֵר בֵּי,
טַעַם דְּעַת וְפִרְיִי.
טַעַם גְּלוֹת,
טַעַם שְׁכֹול עַפְרִי.

חַזְיוֹן שְׁחֹזִיתִי
מוֹנֵח עַל חַזִּי :
שַׁעַשּׁוּעַ יוֹנֵק
שַׁעַשּׁוּעַ יוֹנֵק
עַל חֹזֶר נַחֲשִׁים.

מִבְּיטִים בֵּי מַלְמֻלָה
אֱלֹהִים וְאַדְם
בְּפִרְצּוֹף מַאֲשִׁים,
כִּי פְשֻׁעָתִי נַגְדָם.

מַאֲדָם הַגַּעֲתִי -
אל עַפְרֵא שׂוֹב,
טוֹב לִי מוֹתִי
מִמְוֹתִ בֵּן אַהֲרֹן.

[חוּהוּ עוזבת לאט את הבמה, קין נכנס במקביל לה, שניהם חולפים זה על פני זו ללא מילום. כאשר חוה חולפת על פניו, קין מפנה פניו אחורה ומביט עלייה, שקב אחריו לכתה, משתווף כביכל אל צמח ומתבונן בו]

תמונה שנייה

אדם מחרア אחר האדמה ביאוש, הבל מתעמת איתה עימות ראשוני

[מצידה השני של הבמה נכנס אדם מזע ומולוכך מאדמה ועפר]

קין : אבא

אדם : כן קין

קין : למה תזיע?

אדם : אין דבר, זה עבר, מיד אנגב.

תחזיך רגע קט, זה רק מעדר [מושר לו מעדר, מנגד באמת היד את המצח שלו]

ראית את אמא?

קין : לא.

ראיתי אותה מתעוררת,

כאילו יצא מהלום,

את פניה כיiso עננים.

הלכה, ומאו געלמה.

אדם : אם כך, זה זמן טוב לבירר עניינים

קין : עם מי? עם ה...

אדם : [מרמז אחרת למקהלה בתנועת ראש]

איתה, צרטוי, הבאה ביוםים

קין : את זה תסגורו בינכם, לי יש די עבודה

אדם : טוב, חוזר ב מהרה, תעשה לי טובה

[קין עצב עם המuder]

[אדם מסתובב חסר מנוח, מדי פעם מסתכל במקהלה וחזור להסתובב עד שהוא אוצר אומץ ופונה אליה]

אדם : מה את רוצה ממני?

ממה תבכי? ממה תצחק?

איך לרצות אותך?

על מי, על מי תצרח?

פעם רגבייך מזמינים ופעם מידיים בי עלבונות

פעם כל פניך רטובים ופעם יבשים כל העונות

מה עוד לא נתתי ואתנו? למה את רעה?

מה אנסוך עלייך שיביא שלווה?

אדמה : תירגע בן-אדם תירגע

אדם : [משנה טון] אני אוהב איך שאת מריחה,

॥ אדמה : אהוב... מריחה חה חה חה

אני אוהב לדרכך עלייך

וכשאת מתמתחת

॥ אדמה : מתמתחת

אני אוהב לראות את גבעותיך

॥ אדמה : [קולות צחוק]

אני קורא לך, ורוח מסיפה גורגר לתוך עיני
॥ איזמה : אני רוח וגוף
וأت قولך נרגשת, אך לא אליו, אך לא אליו
אני יודעת שחוות היא אם כל חי
אך לי - רק אתה האם.

[עוצר, ואז כאילו מהרחר לעצמו, כבר לא עם פניו למקהלה]

היש לי אם?
מי האם שלי?
אך, מי האם שלי?

[פונה למקהלה]

רק את לי אם. רק את.

[פונה מהמקהלה והלאה]
[כחד...] האם שלי.

אדמה :

אדם :
ולפעמים אני מרגיש יתום
ולפעמים אני רוצה אותה יותר מכל
חולם.

אדם :
דברי אליו אימי, דברי אהובתי,
גלי לי את קפליך
॥ אדמה : תירגע בן אדם, תירגע

ענוי לי
אף פעם לא ינקתי
לא משׂד, לא מעַן
רק מעַניןך, רק לסליך הצמדתי שְׁפָתִי
ומעַן ינקתי,
תירגע בן-אדם תירגע
אדם :
אבל אני צמא בלי די, וחלבך שמיטתי.
אדם :
בקשי מאחותך הרוח לא להעיר בך גרגירים
шибלוות פֵי ואת אפי.
במקום שתמלאי אותו דגון
שתמלאי את אסמיינו בר,
ואת מגgorותי תקווה ואת ביתוי.

אבל הבית ריק וְאֵת - בְּצֹרֶת
ומשפחתי – אדם ומאורות, ומארות.

[עוצר. מהרחר ואז חזר בither שאות, מהב]
[מתחילה מנגינה עדינה]

אני זוכר אותה
॥ אדמה : [כחד] אני זוכר אותה
רכה ומותעלסת
מעטירה עלי
॥ אדמה : [כחד] לסת... ועלי

מתוך תוכך דובדבניים
עצייך מניבים,
॥ אדמה : [כח] מניבים
כבדים, עסיסיים.

אדמה : תירגע בן-אדם, תירגע

[מנגינה משתנה לקשה יותר]
אדם : ואז הפcta גובה גם מוכסת
כועסת על אדם אך גם על חי

אדמה : תירגע בן-אדם, תירגע

אדם : [בתחינה]
פתחי לי אדמה, פתחי לי
כי מראשית רציתי לך, רק לך.
ולא בגדתי, לא היה לך עולם
גם לא עצוב,
॥ אדמה : [כח] לא
ולא רציתי את חווה
॥ אדמה : [כח] חווה
ולא רציתי עוז לצד – רק את העוז, רק את
אך את מנגד, כל הזמן מנגד,
אבל ממש אליך – לא אבואה.

אדמה : [עכשי בкусם]
תירגע בן אדם, תירגע.
אתה רצית מישהי אחרת
אתה קיבלת את חווה
היא ערמומיות אך לא נוטרת
ואין לך אחרת.
מלבדה.
אתה רצית מישהי אחרת
קיבל אותה, קיבל אותה עכשו.
כלך לך
ולא אתן לך מרעה, ולא חלב ולא לשד
ולא תישא את שמי לשוא.

[נכnes הבל]
[רציטטיב]

הבל : אדם, אל מי דיברת?
אדם : אליה [משיט ראשו לאחר מכן המקהלה]
הבל : נו, והיא עונתיה?
אדם : עונתה, הבל, עונת היא כל העת,
עונה לה,
כמו ארבע היא עונה.

הבל : ומה אומרת?
אדם : לא הבנתי כלום
הבל : [ழיז] אותו בגסותן תן לי, אני אדע כבר

אדם : [במשיכת כתפיים] בבקשתה, נסה, נראה אותך מצליח לשכנע
הבל : אני א תפוט איתה מילה,
הכל כאן מוקולקל
אדם : בבקשתה,
אני אומלל [יצא מהבמה]

[הבל מסתובב, לא יודע לאיפה להפנות את קולו]

הבל : אדמה, האם שומעת?
אדמה : [בקוצר רוח] שומעת כל הזמן קוֹלָן
הבל : הַזְהָרִי לך אדמה, זוכרת שנשבר לי כד ונשפה כל השמנת?
אדמה : לא יכולה לשוכח, אפילו אם ארצה
הרי הייתה בעיניך כסמרטוט
הבל : סחתתי אותך עד טיפת שמנת אחרונה כך חדש
אדמה : חכה חכה...
הבל : את מתנקמת بي דרכה של אמא? דרך חווה?
אדמה : מפני אתה חושב שהיא למדה את כל התרגילים?
הבל : בטוח לא מְפֵן
הן היא רכה וממלטפת
אדמה : [בציניות] כן, כמו נחש
הבל : ואת – במקום לחתת לינוק, את רק מוצצת
אדמה : יש-Calha שיראו בכך יתרון
הבל : אם זה היה סותם את פיך...
אבל במקום לסתום, את לשונך חורצת
אדמה : עדייף לשzon אחת, משתיים מתפצלות כמו אצלך
הבל : עדייף פיצול שבלשון על פצל אישיות
רגע את צוחקת – אחר כך בוכה
אדמה : אני בוכה עלייך, הבל, אני בוכה עלייך, הבל
הבל : [שוצר רגע ואז מחליט להעליב]
עד לא אמרתי כלום על איך שתאת נראה
סתורה, פרוועה, מופרעת
אדמה : פראיית עוד לא אמרת
הבל : פורעת חוק, את מלאה רק עצמאך
אדמה : זה זיין לי וחוּטור
הבל : אני אכנסיך בז סדר ושיטה
אדמה : ניסו את זה שפמים לפניך
הבל : וכשלאו, אני רואָה
אדמה : נפרדנו.
לי – האוצרות כולם.
לهم – השארתי רק תפילות.
הבל : עוד תשמעי ממני, אדמה.
עוד תבקשי ממני מחילות.

[הבל נבלע אל תוך מחליה בתוך הבמה, האדמה ממשיכה בשירה הולכת ופוחתת]

אדמה : תירגע בן אדם, תירגע בן אדם, תירגע בן אדם, תירגע בן אדם
תירגע בן אדם, תירגע
[השירה נמשכת, הולכת ונמוגה עד שנכנס קין לבמה]

תמונה שלישיית

קין מתחמת עם האדמה

[קין שונע את שירות האדמה "טרגע בן אדם", כלו מלא פלייה, מתחפש מאין מגיע הקול ואז מזזה את מקומו
ופונה אליו בטרוגיה ילדותית
על הבמה תלויה מסכת חימר גדולה]

קין : ראי אדמה, את קמאנית מאד

אדמה : שים לב, קין, עד כמה אתה קטנוני

קין : ראי אדמה, את מתפקידך כבר שניים, אולי תשחררי?

אדמה : קין, תיזהר, אני אקיא אותך ואז תחזר על ארבע, על אמות ועל גחון

קין : אני אקרע אותך ורgeb,RGB, אפורה אותך

אדמה : אני אסקויל אותך באבנים

קין : אני, אני... אבן אבן אסלק לך מפרצוף – תישاري קרחות

אדמה : אני אבליך אותך, כמו חולץ, ותשאר רק ערימות עפר

קין : [מרם מסכה כמו מנחל חימר, של פרצוף אדם מהימן] אני מבוֹז שלך אצ'ור גולגולת,

עמך אותך בשתי ידי, מסכה של אדמה, והופ [מנפיל את המסכה] נשבר.

[קין י יצא בכעס ומיד נכנסים חוה ואדם (ר' להלן)]

תמונה רביעית

חוּהָ מִתְנַהָ צְרוֹתִיה בְּפִנֵי אָדָם עַל סְרִבּוֹנֹת הָאָדָמָה וְהָאָדוֹם חָשֶׁד בָה בְּבִגְידָה

[נכדים בברלה חוה ואדם עם השמע קול הנפוץ של המסיכה, רואים המסיכה השבורה על הרצפה, מרימים
שבריה, מתבוננים, מבינים שמדובר בחימר (מממשים, מריחים, טועמים) ומASHIMIM את האדמה בקול ובניפוץ]

חוּהָ : [פונה אל אדם]

שוב צרתי, האדמה

אדם : על מה את מתעקשת?

חוּהָ : שוב בְּפִרְיִי הִיא מַקְנָה

אדם : מזוע את בוחשת?

חוּהָ : כַּשְׁעַל גְּחוֹנָה אֲשָׁכֵב לִישׁוֹן - הִיא מַגְחַכָת

כשאתעורר – הִיא אֶת גּוֹפִי מוֹשַׁכָת

אדם : הִיא אֵם בְּמוֹעֵן.

חוּהָ : הִיא כְּלֻום, הִיא אֲפֵס

אדם : הִיזְהָרִי, הִיא נַקְמָנִית

חוּהָ : הִיא מַנְסָה בְּעַרְיוֹצִי זְחֵב נְכָסֶף לְשִׁבּוּר המענית

אדם : אל תתענני, כבר אין על מי לסמוק, לא על פָּנוֹן, לא על האל

לא מחוץ ולא מתוך.

חוּהָ : אתה יכול לסמוק עלי

אדם : עלייך? כבר מזמן לא...
 חוה : [משימה עצמה עלבה] אם לא עלי, אז מי?
 אדם : עלי וועל אוני [מצבע על עצמו]
 חוה : [בלען] אונך? מمنו לא שמענו כבר מזמן
 יש בו חדש?
 הלבשת לו ביגוד? מותר למדוד?
 אדם : [בכעס] ביגוד? הלא המחלקה הזו שלך, זונה
 אם רק היה עם מה לבגוד – הייתה בוגדת,
 כמו שניסית עם הנחש
 חוה : עם הנחש, כמו שאמרתי כבר, לא הייתה אפילו לחישה
 אדם : עם הנחש, כמו שאמרתי כבר, עוד לא הייתה לך שום בושה
 חוה : עם הנחש, הרגשתי סוף כל סוף ששוב אני איש
 אדם : עם הנחש אולי הרגשת, אך ב글לו הפקת גירושה

אריה – דואט: הייתה בוגן עדן

אדם : הייתה בוגן עדן
 לבד. קיים. חופשי.
 סביבי פירות, חיים ושיר
 חוה : הייתה בוגן עדן
 זכה ועירומה, נשית
 בלי דעת, בלי מה להסתיר
 אדם : גן עדן, את קראת לי וו חוה : גן עדן...
 ליבי נמלא דבר מה
 חוה : נוצרתי בקיוור עדין
 ממך, מהעפר או מן האדמה
 אדם : נוצקתי לדמותך
 חוה : מלאת חללי
 אדם : הוקפתי מבטן
 חוה : בלי הרף, בלי אולוי
 אדם : כשרציתי – באתי
 כשרצית – הגעת
 חוה : הייתה כשהגעתי
 ולא אמרת "את"
 אדם : ואת? אמרת "אהוב"!
 אמרת והתלהת?
 חוה : נפנלה, לא שמה לב לטרונית אדם
 כל-כך לבד, כל-כך לבד
 אני, אתה – והוא.
 נעיירה מהמונילוג שלה עם עצמה ופונה אל אדם
 כלום לנחת לי.
 לא גומה ללחמי
 לא נשיקה לפוי.
 אדם : [בכעס]
 זיעת אפי, זה לא מספיק?
 לחת את צלעותי ואת אפי,
 את כל נשמת אפי!

[אדם חושד שהוחה הרתה לאלהים "קניתי איש את ה'" ושקין הוא בן של אלהים "החזקון"]

[חסר]

אדם : כאב לי עדין בצד. לא רחוק מהלב, זו את אשמה.
מאז שהגעתי.... לו הייתה בטוח שזה רק הנחש...
קנית, כך אמרת לי, איש – את קין [בעצמה] בגינו.
ונכנס קין, לא אדם ולא חיה שמיים לב. אדם ממשיך במאמריו, בתסכול ובעצה
עם מי קנית אותו, איתך או עם זקנו?

נקין לא מבין את הסיטואציה אליה נקלע

קין : אדם, קראת לי?
חויה : אף איש אף פעם לא קורא לך
מיין באתי? מחייב השדה?
מבטן אדם?

טרם שכחתי אותה הפתעת הכאב
כשיצאתי לי בין הרגלים.
הפתעה שבקעץ.

קין : [מניב דברו]
לא כמו שאת הכאב לי...
חויה : הזקן ואדם היו פה תמיד
וזו – הגעת אתה.
קין : אני? אני בן היורה, גם אביו
כאוב וכואב ומכאיב.

נקין יוצא לכיוון אחד, אדם יוצא לכיוון שני, חוות נשארת, מתבוננת בלי אמפתיה ביציאתו של קין. בדיק מכיוון יציאתו של קין ניכנס הベル. מבטה של חוות מתרחק כשהיא מזוהה אותו, היא מתישבת על סלע ומזמינה אותו לשבות על סלע סמוך ממולה.]

תמונה חמישית

חויה מלמדת את הベル לנצל העולם וمبקשת ממנו לגנוב החרב המתהפהכת

חויה : [רציטטיב]
שמעו בני תורה אמר,
אמנם עוד לא הייתי שם כשהוא קרא שמות,
....

הבל : [קוטע אותה]
גם את עוד לא הייתה שם כשהוא קרא שמות
כשהוא נתן לתנינים לזחול.

חויה : עוד לא נוצרתי כשןוצרו הרמשים,
כשனוצרו הזוחלים ושאר חיות,
אך הן כולן חיכו לי.

הבל : חיכו שפופות?
חויה : חיכו למעשים.

חויה : ראייתי את אדם
פוחד מצל צילו

חווש מהקולות שהוא שומע

[רכיטטיב]

אמרתי : לא ולא.
אני אקבע מושך , אני אחלייט.

הבל : *[שוכב קוטע אותה]*
אני יודע ...

[מנגינה]

חווה : נוצות מרטתי מטווס
מחלוונות הפקתי ארגמן
כולם למעני , כולם לשရותי וו'
הבל : הן לא יודעות עוד לדבר – כל החיים
חיכו לי .. אם חורגת וו'
הבל : ואם יודעות – הן מדברות שטויות.

הבל : אנחנו דור ראשון מהבריאה
וזדור ראשון לשיעבוד
משעבדים כל חי.

חווה : שמע בן.
אדם.
אתה נועד לאגדות
אתה תמשל בהן
והן – הן רק ממש.

חווה והבל : אנחנו דור ראשון מהבריאה
וזדור ראשון לשיעבוד
משעבדים כל חי.

[מנגינה מתחזקת]

cashtraea את הטלה מציז
מושך חזק, אל תפחד
אתה אבי, אתה המילד.

cashtraea את העיניים של הסois
זולגות דמעה - אל תיבהל.
מושך ברסן.
דקור אותו, הצלף בו,
עד שיחדל להשתולל.

חווה והבל : אנחנו דור ראשון מהבריאה
וזדור ראשון לשיעבוד
משעבדים כל חי.
cashtraea את החמור נוחק –
סלק אותו מהכיפה.

כשתראה שהוא עולה על האטון
סָרֵס אֹתוֹ
ושלח אליו את הביצים.

כשתרצה לשמעו توف',
מתח יחמור על המספרת הבוקה.
מג'יד נְשָׁה של פרא או רַאמֶּם
עשה לך מיטר
ואז - הכה בו.

בשערות של סוס החילק עליו
והן יבכו – לא משמחה.

*נחבל מבין את המכונה, ומצטרף לשיר אבל בדיבור שירי, מרצה את אמו בכך
שהוא הולך בעקבות הטקסט שלהן*

הבל : אני אנשוף חזק בكونכיה
אני אשמע קולך
גם אני אהיה חייה
אכחיך ואשתמש, אפליא במכותי
אוורוק ואנצל אשכבר איתן בלילותי
עורן אפּשׁוֹט
اكتוש את קרנייהן
אקרע שאירוע בשער, ואחרור עצמותיהן
כابر מן הח'י

חויה : *נמשיכה איתנו בדיבור שירי, לא במנגינה מובהקת!*
כן, כן, צער אותן, שלא הצליחו לשרת אותן היטוב
כתוש אונן, גרד אונן, למד אותן CAB.

הבל : אני רוצה שתהיה אמא רק שלי
לא רוצה שתהיה אם כל חי,
רק שלי, רק שלי.

הכרזה כמעט שירותית!
אני אוהב לחיות! וו חוויה : כן, כן, צער אותן

אני אוהב להרגיש את הדם באוזניים
כשאני רץ אחרי צבי
ו וו חוויה : שלא הצליחו לשרת אותן היטוב
אני אוהב להרגיש את האווריר שורף את הריאות
ו וו חוויה : כתוש אונן, גרד אונן, למד אותן CAB.
אני אוהב לחיות!

*זרקולם מהיר, על סוף שיר, כאשר המשפט החוזר באותה מנוגינה אך בדיקציה
אחרות וחלוקת משקל אחרית בכל פעם*

אני אוהב להרגיש את האבן פוגעת בראש נשר,
אני אוהב לחיות!

אני אוהב להריח אש, נוגעת בשומן של הכבשים
 אני אוהב לחיות!
 אני אוהב לנעוץ סכין בעין הקטנה של גור כלבים.
 אני אוהב לחיות!
 אני אוהב לדחוף מקל לפי תניון, לפרוש לו את העור
 אני אוהב לחיות!

[להורייד קו של חוה בקטע לעיל]

חויה : *[קיטועת אותו באמצעות החתלהבות, בחזרות]*
 הבל, נפואה, מחה לכאן את תשומת ליבן
 אם אתה כל כך אוהב לחיות,
 יש עוד עניין אחד

הבל : *[עדין ממש בחתלהבות הדקלים]*
 ספרי לי אמא, ספרי לי

חויה : *[באהבה אך בצעירות]*
 הבל, אתה כולך אויר ...

הבל : *[מתעשת, מעתן, הופך מעט צינן גייל]*
 ואת, אמא, איןך יכולת בלבדי,
 בלי המזין את אישך, המחייה ...

חויה : הבל, החרב ...
הבל : מה איתה?
חויה : היא מתחפה, ולוחטת

הבל : אז מה?
חויה : אז בלאדיה הכרובים ...

הבל : *[בחוסר סבלנות] אמא, בלבדיהם היא מה?*
חויה : הבל, אני רוצה לחיות, אבל הדרך אל העז ...

הבל : היא חסומה
חויה : אז מה?
הבל : אז נצטרך את שרפתינו לתקן
 הגשר לשקים.

הבל : אבל איך חוות אמן, איך?
חויה : צריך שתליך

הבל : לאו?
חויה : אל פתח הגן
 והם מה? אפגע בכרובים?

הבל : לא. תגנוב את החרב.
 גנוב אותה, הבל,
 הכרוב מננים

נוֹאַנְחָנוּ - למעלה נשוב, אל הר עץ החיים
 גנוב אותה, הבל.

הבל : אני? אגנוב את החרב? מדוע לא את?
חויה : כי אני – אל אישי תשוקתי וגו' היא – תשוקת אש,
 ואתה, ממי מוצלח, תתגנוב כאויר לבבות את הלהט
 ותגנוב את החרב – גניבת דעת.

הבל : ומה עשו בה?
חויה : תכלא אותה, הבל, על חוד התנית,
 בכלוא הפק את הרעם
 תחביא אותה, הבל, בין קפל הבדים,
 תחביא ומלב הזקן מעבור הקברנה
 ומלב משלחות הכרובים יעבר גם הזעם.

הבל : ולנו?
חויה : ולנו, כי חביבי, ולנו, יפתח מחדש עץ-כל-חי
חויה והבל : וישוב לחיינו הטעם.

[הבל עוזב לפיניתו ונשאר על הבמה), חוות עסוקה בפריסת מפות על שולחנות או על הרצפה, מזמנת באופטימיות את מגנית הפזמון של השיר מהתמונה הבאה ומעמידה סיר על הכיריים]

תמונה ששית

חגיגה משפחתיות של הנאות מ טוב העולם

[מצטרים קין ואדם, אדם נשאר ליד הסיר המבעבע, קין והבל משחקים משחק לוח. אדם מתענין במשיח חוות, בתחילת בושד ואחר כך בחתולות, מנסה לטועם וחיה מנסה להניא אותן בבדיחות. אחרי זמן מה חוות מסתכלת באדם, הוא מסתכל בה. שניהם מסתכלים בילדים ואוז, בהחלהות, היא מתחילה בשירה.]

שיר חגיגה משפחתיות – חטוף העולם.

[חויה]
ילדים, ילדים, יש מספיק לכלום
הכלה מוכנה על כיריים.
בואו שבו לאכול מכל טוב העולם
מן הפר עד לבשר הכרעים.

[פולט]
פזמון : מלאה הcad, מלאה הטנא,
באו בואו האוכל מוכן,
בואו, בואו ראו את הפלא,
עולם ומלאו מונח על שולחן

[אדם וחווה]
מייצטו מסרטון, מצמצטו לשדו,
שילקו מיולי צדף טעים.
הbijao איתכם כל אחד בצד
מפרי עץ הגן או מיחלב מראים

פזמון

[רק הבל וקין]
היא אמא ואבא, יפה כאן ערכתם
לנו ארץ נטענה ברומב לב
היום חגיגה, על ירח ניצחתם
הלילה – הוא שוב מתמלא.
[פולט]

פזמון

[אדם, קין והבל]
הארץ שלנו פרועה וריקה
בקים בה גומחות וסתלים
בפרה ונרגבה ונמלאה בשקיקה
בעל גאיות והרים.

[גולט]

הארץ היום יפה וモובטחת
הארץ שלנו – משפחת אדים.
הארץ תחתינו היום נאנחת
מחר – היא תיתנו לנו גם.

פזמון

הבל : יצא לך טעים במיוחד
אדם : אפשר עוד קצת לחם?

קין : וודאי. הנה קח. מטבחה ראשונה.

[הבל חוטף הלוחם בדרכו לאדם]

הבל : תודה.

מי שם מלך בתוך המرك?

חוות : נפלה לי האבן לסריר

הבל : אבן מלך?

חוות : לא, אבן גיר.

[לקיין] תערבב את החומוס

הוא מפיח בבטן חיים

קין : הוא הופך נשמת אף

חוות : הוא הופך נשיפת אף-אפיים

הבל : *[לקיין] לאיפה הלקט הבוקר?*

קין : יצאתי ל��וץ נטייעות

הבל : בכיף. למה לא?

קין : כנ, גלגלתי אחר כך בכיף

הבל : ועלה העשן?

קין : כחלחל ומתקוק ומחלייא

הבל : לא יכולת לחת קצת גם לי?

קין : לא הצלחתי לךום

אדם : *[לא שם לבראי הקשר, נדחף בטעות]*

גם אני

נכולם פורשים, איש איש לפינטו ושווקים בשינה. ביניים אדם משתקר ומתמסטל, מתגלגל על האדמה, מנסה לשכב איתה בשביל שאולי זה מה שיקצה אותה, ותוך כדי כך אוונס אותה. מגניה מהירה שיכורה ומתגלגלת

אריה - האדם שיכור אדמה

שםה בועלם וקצת האדמה לי מתערפלת
אני שוכב עלייך ועומד לי זכות אבות
או למה יש לי הרגשה שאת ממש נגעלת
ומזיהה בעצלתיים מוסדות?

פזמון:
לי לא איכפת
לי
העיקר – שהעולם שמח
ואני – שיכון.
רוצה לשנות איתי וגם ממוני!
אשכח אותה בכוח, מלאה הפוך!

שיכון מתנדנת גם הארץ
האדמה שלי, ספה וגם ערסל
את מתנועת ואני מתנענע,
זכור את משפחתי במעורפל.

יש לי אישת וגם בניים לי שניים
היא – מתלטפת עם נחש
והם – בחדלונם.
ויש לי זמן ויש לי רוב קרניהם
אני אוהב לנועץ אותה למענים.

פזמון

אני תופס אותה חזק בשתי ידיים
את משחחת לי קשה להגשה
זקור ומיוחים אני נוחק ואת מזדעעת
אני נושא – ולק יש רעש אדמה

אני דוחר – ואת כמעט בלי דעת
נהיית בוצית ורטובה וחמיימה
עד מבוישם מריח מעלה שופעת
אני נמס בתנועתי, קשה וגעינה

"part C"

חכם כל-כך השביל שלך מהחולך בו
אני אוהב להיות טיפש – כלום לא קרה
אני אוהב להתנדנד, אני נלחץ
ואת – טיפה נלחצת
מה יש בו בייני? מה יש בו?
שכח אני מזיע בע תשוקה ומאמץ?

פזמון

ןאדם לאט נשכב על הבמה באפיקת כוחות ושוקע בשינה عمוקה. חושך }

מערכת שנייה [הבל משעבך, קין לומד, אהבת האחים, הקרבת הקורבנות]

תמונה ראשונה

הבל משעבך החיים

על הבמה שור עקוד וראשו הפוך. בצדיה השני כלוב (ריק). הבל מתבונן שעלה ארכונה בשור, מסתובב סביבו, תחילה בהליכה מהוססת ולאחר מכן, עם סיום הבית הראשון, נגי זקוף, בגאותה, מתמלא אדננות. הקצב מתחפה בבית השני. עדין לא במלא העצמה. לא ברור לקהל אם הבל מתגאה בתמים או מותנצל במסבירות ועל כן מנסה לשכנע את עצמו בצדקת מעשייו. בבית השלישי מגע לפרטה. בבית האחרון ירד בעצמה חורה, הבל עצם את עיניו ומדמיין-משחרר את מעשייו, תוך כדי תנועות ידיים. עם שחזור מרין התדרוגנות, הוא עוקב בכיבול אחריה במבטו (עהיניהם עדין עצומות) ובשורה האחורה קופא מבטו (עהיניהם נפקחות) אל על בנקודה אחת.)

אריה - הבל משעבך החיים

ראשו הפוך וצווארו קרוע
הוא מסתכל אליו בשתי עיניים אדומות.
boveות אויר מקנה הנשימה יוצאות לרווח
אני אדון לו. אני אדון.
אני אדון, אני ראשון ואחרון על אכץ ובסמות.

השור גֶּנְחָ - ניסרתי את קרניו,
העיר התיהם - את אשכיו הסורתי.
מהפרה שאבתני החבל
וاثת הראש של עגלה
ברחמתי לבשל בתוך היסיר,
ומעליו, פיזרתי נתחים מצפיר-יעזים
וاثת עורו – גזרתי.

הכנתי לי מעיל גֶּנְעָל,
הכנעתו סוס, אילפתו זאבי.
גם דוב הרקדי לְשִׁמְךָ לֵב.
אני אדון, אך עוד לא בעל,
חוֹץ מַכְבָּשָׁה אַחֲתָה,
(אני חושב...).

ציפורי בכלוב הנחתי
גוזלים לקחתי.
לקחתתי גם ביצים מתוך הקו
שהנחש לא יסתכן
ולא יקח על חשבוני.
הלא אני הוא השליט. אני. אני.

עצמתי את עיני, גם את ידי עצמתי
בתוך ההכף מחצתי אפוחים
בין אצבע לאמה ניתקתי את ראסם.

כמו פרחים
הם נקטפו.
אפס, התרנגולת, רזה.
בלי ראש,
רק מזורה של דם.
מתוך החור המקרקר:
מעוף קפוא.

[נכדים קיון מהצד הנדי לעד אליו מופנים פי הבל הקפואים, מתבונן בהבל, לא מבין את הסיטואציה]

תמונה שנייה

תירוץ האחים לשיעבוד – להשליט סדר בעולם
קיון מסתובב להבל שבעקבות הסיבוכים לאט מתעורר ממבטו הקפוא. קיון
مفטה את הבל, מדווקב אותו כדי שידבר. תחילת הבל מדבר מתוק ניתוק ולאט לאט
"נכנס" לתוך הדיאלוג. קיון ממשיך להסתובב סביבו עד שקולותיהם מגיעים לרמה שווה
של עצמה והגין

קיון : גפן מופרעת
הבל : שור משתוול
קיון : תאנה מתולעת
הבל : חמור מיוחם
קיון : תלם פרוע
הבל : כלב שוטה
קיון : תפוח נגוע

הבל : [עוצר את הקצב] תולעים בדגים
קיון והבל מבטיכים זה בזה ואו בתאים מושלים מתחילה, על פי סימן הסכמה]
הבל וקיון : זקלים רציטטיב/
עולם בלי שיטה
זאבים וזאבות,
אדם לאדם מעביר מחלות
עולם ישן עד יסוד נחריב
עולם חדש לעצמנו נרכיב.
אטמול נלקח הכל מכולנו
אחר - הכל שוב יהיה שלנו!

זקלום בלי קצב]
קיון : נקרא לסדר סוס גם אריה
נשליט רצון, נרתום, נצליף.
הבל : נשרות שרויות באדמה
נכricht אותה להעלות יבול.
קיון : עוד ועוד ועוד ועוד,
шибולת לשיבולת נאסוף

[בעצמה מתגברת, אוניינו, תוך כדי דבר מבינים את העוצמה שבחיותם
יחד, שבדיקלומם יחד, עומדים בסוף במרחק מה אחד מהשני אבל בעצמה
ובכיוונת חיבה גדולה]

כל העולם שלנו, רק צריך לחטוף,

כל העולם שלנו,
בוא נכנס בו סדר,
ואם הסדר טוב -
טוב גם הסוף.
כי רק צרייך, כי רק צרייך, כי רק צרייך לחטוף.

[מתחזקים זה מזה בשכנו עצמי וחוזרים בקול רם יותר]

כל העולם שלנו, רק צרייך לחטוף,
כל העולם שלנו,
בוא נכנס בו סדר,
ואם הסדר טוב -
טוב גם הסוף.

הסוף – גם הוא בסדר. [אולי להוריד את הבית הזה]

[פאוזה. מבינים את הקשר החזק ביניהם]

קין: [בפרץ ונש שלא ממנגן]
הבל, אתה היקר לי מכל.
[שבינו עיתר]
הבל, אתה היקר לי מכל!
הבל: קין, בזכותך אני יכול לצאת לנודדים, לחזור הביתה, להניח
ראש על שקי החיטה.
כשאמא ואבא ילכו מפה, כל זה ישאר? יהיה לנו?
קין: [במעט חשש]
גם את הנחש ניקש אנחנו?
גם אותו נצליח לסדר ולישר?
[השאלה נשארת תלויה באוי].
נכשת חוה. מתיעצת ליד הבל, מניחה יד גם על קין. מעבירה מבטה מאחד לשני, משחה
אותו על כל אחד מהם, ואז מבלי לומר שום משפט מקדים מבקשת מהם:]
חווה: הָבִי, קִין, תְשִׁאֵרוּ אֹתְמִי כֹּאן לְבַד, אַנְּגִירְכָּה לְעַשְׂוֹת זֹאת לְבַד,
בְּעַצְמִי. אַנְּגִירְכָּה – וְהִיא. [מעיינת בזריקת צוואר אהומה לכיוון המקהלת]

תמונה שלישית

חווה מנסה להסביר את האדמה

חווה כועסת על האדמה שלא נותנת מפריה, שהיא לא מצליחה להשליט את רצונותיה
עליה. חוות, כאמור כל חי, מרגישה אחריות לרוחות החיים, אך חסות אונים נגד סירוב
האדמה.
בצד מיסטי, שלוחה נראת הגינוי ונחוץ, חוות מבצעת טקס פולחן שלדעתה יכricht את
האדמה להפוך לפוריה שב, לציטת לרוצונתייה. חוות כורעת מעל האדמה [תנוחת כובסת]
ומפרה אותה, משבישה אותה לתחת פניה אחורי שהרווותה אותה בדמות.
חווה קמה מהדרישה, רוקדת ורוקעת על האדמה בלחש נש ובהניות שאמורה להכין
את האדמה. בסוף הריקוד (הפזמון האחרון) היא חוזרת לתנוחת הכרעה, פרעה
ומתנשפת ומסיימת את הטקס]

אריה – ראי אדמה

ראי אדמה, זו אני – אם כל מי
כורעת עליו מרבייצה מדקמי.
משביעה אותך – שתאי!

אני מתקבִּישת ממק – את אויבת
צריך להכני אותה, לבתר.
צובעת אותה בצבעים של יונגה,
לא יותר לך, לא יותר.

אני משביעה בשודותיך שורוזת.
אני מרטיבה את תלמיד, גופך.
MAILAZT אותה לפתוח רגליים
להוציא מתוכך ירקות ופירות.

עורומה מעלה אני מתבוססת,
סוללת עוד דרך לבטו בטןך.
קניתי כבר איש, קניתי גם חלב
הגיע זמני לzechol על גחוןך.

ראי אדמה, זו אני – אם כל חי
כורעת عليك מרבייה מדקמי.
כורעת عليك מרבייה מדקמי.
קונם עלייך – בדקמי חיי!

[חישוך על מקום כרייתה של חווה, אור אדום עולה בצדיה של הבמה]

תמונה רביעית

אדם מלמד את קין להכין כלי עבודה
[בתוך הכתם האדום, אדם וקין שפופים, עסוקים בהכנת כלי עבודה ליד דימוי אש]

אדם : תיזהר על העין
שלא יקפו פצל של צור
או ניצוץ.

תיזהר על האבן
שלא תתנקם בך על המכות.
על הידיים תיזהר
שלא יממשכו לעצמים חדים.
קין : מאיפה למדת כל-כך להיזהר?
לפי הסיפורים, כשהייתם בגין
הכל היה טוב.

אדם : הכל היה טוב עד שהגיע זקור וחלק הנחש
[עיציר לדגון]
כשייה לך גרזן
תוכל לגוזם ענף
וגזע לגדווע.

קין : וגם נחש?
אדם : תוכל, רק תיזהר, כי הוא חביב על אמא ועל הבעל
קין : והמגל? מאין לי לדעת להכין אותו?
אדם : הנה, אני מראה לך,
אמנם אנחנו בתקופת האבן
אבל מתחדים אל הברזל, איתו ולקראותו.

קין : בשבייל מה לנו כל זה?
 אדם : כדי לחיות ולאכול ולהזיע
 קין : וכי אפשר פשוט לחזור ולאכול מעץ הגן?
 אדם : לא, אי אפשר.
 שומרים עליו.
 קין : מי?
 אדם : כרוביים.
 קין : כרוביים זה קל, תנתנו לי לנחש, גם אש?
 אדם : גם חרב.
 קין : ישרה?
 אדם : מתחפה, מבוקר עד ערב.
 קין : תן לי. אני כבר אראה לה, כלבה מלוככת
 אדם : למה? מה תעשה?
 קין : אשבור אותה שבר. אני מנוסה.
 אדם : ומה אם תִּפְחַד?
 קין : אל תדאג אדם-אבא, אני רגיל להכות.
 הלא כתבתי.
 אין לך מה לחכות.

[קין יוצא מהבמה בצד נרץ, אדם יוצא מהוסט, מלא מחשבות]

תמונה חמישית

הקרבת העולות על ידי האחים

ריקוד המזבחות

על הבמה שני מזבחות. מזוה של הבל עולה עשן ומחשי לא.
 האחים לא שרים, רק מבצעים פעולות פולחן. רוקדים אל המזבח הלווי וחזור ועם
 המזבח, מლטפים אותו, מענגים אותו, מתנקטים ממנו כדי לבדוק מרוחק את השפעת
 הקשרת הקורבנות.
 בוקע שירות מקלה ללא מילים]

תמונה ששית

לפתח חטא רובץ - הרהור

[בסיום הריקוד, קין יושב מאוכזב ומהוורח למרחק מה מהמזבח, מתבעק בו ושר]

אריה – "לפתח חטא רובץ"

לפתח מטבח,
 לפתח רובץ,
 בפתח רובץ סבלני.

לפתח מטבח,
 עיניים נועז,
 בפתח רוזה שלמוניים.

לפתח מטבח,

לפֶתַח רׂוֹבֵץ,
בְפֶתַח רׂוֹבֵץ סָבָלִני.

חרב טפשית,
לפֶתַח יוֹשְׁבָת
להטים תַּלְמַחַט בָּגָנִים.

אֲשֶׁת נְשִׁית
עַל פֶתַח נִצְבָּת
מחטיאה וחוטאת בֵּין בָּנִים.

לפֶתַח חַטָּאת,
איוֹ לִשְׁאָת,
איוֹ לִי שְׁאָת.
לְנִצְחָתְּ חַיִ מִשְׁתְּנִים.

[באוירה מהוורhort, אך עם הבנה אינטואטיבית מהשורה האחוריונה על כך שהחיו שעדים להשתנות, מעומדים או רות הבמה. מוזיקת מעבר ממשיכה באותו נושא מוזיקלי של האדיה האחוריונה]

מערכת שלישית [כשלון השגת החרב, הרצת, האבל, התקווה]

תמונה ראשונה

האחים מנסים להציג את החרב המתהפקת

[שי האחים משני עברי הבמה, פניהם מופנות החוצה אלכסון, הם אינם מבינים זה זה ומתקדמים אחורה בזחילה עד שמתנגשים. אז מחשים אחד את השני וממשיכים בלחש תחילת]

- הבל : אחוי?
אני מריח את בגדיך.
אחוי? [להזריך את קין מהפרטיטורה]
קין : אני?
אחוי? נכון? אחוי?
הבל : הזה אתה פה?
קין : האם אתה הוא זה?
הבל : כן קין, זה אני, תהיה בשקט.
תלחשוש.
קין : ללחוש? ללחוש? [כל אחד בנפרד]
הבל : כי רק בלחשושים אצלך
קין : במא? במא נצליח?
הבל : נבנין מה קין עשה במקומו?
נצליח להחזיר את שנלקח
קין : איך נחזיר אם לא בחרבי?
הבל : נחזיר ברום, בעינו הרף
קין : אני לא מבין, מה שנלקח בכוח,
רק בכוח יקזזור
הבל : [מפטיר] איזה אידiot, השם יעוזר
קין : נמלים מעת קילו?
אני יוצא ברעש

להשתלט על הקרים
 להכנייע חרב בָּמִינֹר-אורגים
 אתה - אל פְּלִימַד אֶתְנֵי כִּיצְדָּךְ רַבִּים!
 [מרגינועאותן]

הבל :
 רבּ לְךָ, רבּ קָנוּ
 זו חרב מתחפה ורבת-סיגים
 מְכֻה תְּפַהַ בְּנוּ אֲפִים - וְאַנוּ נְסֻוגִים.
 קין : גם לנו שני פיות...
 הַבָּל : אַבְלָ אַרְבָּע יִדִּים
 קין : וּזְרוּעוֹתֵינוּ נְטוּוֹת
 הַבָּל : אַבְלָ יָכֹלנוּ לֹא לְהִיוֹת
 קין : הָן בְּשִׁבְיל זה אֲנָחָנוּ כֹּאן
 הַבָּל : אַל תַּווֹּתֵר עַל הַנוֹּזִיד בְּשִׁבְיל קְנָקָן!
 קין : [לא מבין]
 אני לא מוותר על כלום
 הַבָּל : וגם אני לא, אני אקנה את כל חלקת השער,
 הפתחה לגונען, ולא חשוב מי שם רובץ
 קין : [מתלהב, מדבר בקול ולמי יותר]
 אני אחראש את השדה בְּתַעַר
 ואוציה ממנה כל נוצץ ומאנצץ
 הַבָּל : [משה להסition]
תשתוכן! סְתוּם!
 [גבת אחת נשמעת המקהלה, בשיא הכוח, בהפתעה]
מקהלה : תירגע בן אדם, תירגע
 [קין והבל נבהלים מאד אבל לא נסוגים]
קין והבל : הִיא מְשׁוּגָעַת!
 קין : הַתְּגַלְנוּ
 הַבָּל : [בעיניית] כן. התקצרו חוי.
אדמה : להתראותיכם, קאָרַי רָאוֹת
 כאן נסתיריהם התחרות
 אני, שְׁחַתִּים, מלפת כל העצים
 ונסיכת כְּלֵי הַבָּרוּלָה!
אתם - שניכם ניצים
 והשלישית, הראושונה, לוקחת את החרב
 ומעתה היא חרב של חורבן ושל ביצורת ורעב
 שנה שנה היא תתחפה
 ולא תדעו מתי ואיך.
 [בسمוכותית ובכעס]
לכו מכאן עכשו!

[קין והבל מבוהלים מהאדמה מוקלטה ומנצחונה עליהם,
 חפיי' ראש הם מממלמים באין כח]

הַבָּל : אני חוזר אל הַפְּטִיבָח וְאל הַחַרְג
 קין : אני חוזר לאדמה ואל סרבנותה...

הַבָּל : נראה לי שעכשו נסגר הפרק
 קין : נדמה לי שישוף סוף הבנתי מה היא אותה
 נדמה לי שישוף סוף הבנתי מה היא אותה
 ממה היא תיפתח, מדוּעַ היא נסגרת.
 [הבל יוצא לאיטו, עצוב ומואכזב. קין נשאר על הבמה, צועד אנה ואנה חושב, מתלבט,
 מהנהן לעצמו בהבנה]

תמונה שנייה

הקרבת הבל על ידי קין

קיים מבין שעוזמה תנתן פריה רך בעקבות קרבן שיווגש לה, בזכות בעלתה בכוח נבדמה לתמונת האונס מהמערכה הראשונה). הוא מסכין עם העובה שהקרבן היחיד אפשרי הוא של הבל אחיו בגין לרצח אביהם שעוברו הם אלוהים ואם-כל-חי החיונית להמשכו, אבל הוא מתקשה לקבל את המסקנה. בשירה קין מעשי "צרייך קרבן", יודע מה "צרייך לששות" ובשל אופיו מתכוון לעשות זאת באלימות כבושה וכובשת (מיינית). בשורה הראשונה בפזמון החוזר המילה "אדם" האחורייה בשורה הריאונית היא פנינה לאביו, לשומע, בבחינת *man*, "בן אדם"). תוך כדי השירה מתחווור לו שהוא בעצם גוזר את דינו של הבל, לא מתוך שנאה אלא כניבור טרגדיה ההולך בעקבות גועל הקבוע מראש. הוא עדיין לא קורא לו בשם אלא אומר "בעזרתנו". שירת הפזמון הולכת ומתגברת מפעם לפעם (באותה מנינית) והמשפט משתנה בין חורה לחורה עד שהחדר נשאה בפזמון האחורי הוא על ה"אדם" שבסורה "צרייך קרבן אדם" ואז הדשא על המילה הסוגרת "אדם" ולהריה דממה.]

אריה – צרייך קרבן

[להוריד מילים מושרות מהמקהלה]

אדם צרייך קרבן, אדם.
צרייך קרבן אדם.
צרייך קרבן.
אדם.

אדם צרייך קרבן, אדם.
צרייך קרבן אדם.
צרייך קרבן.
אדם.

עד שלא יונש, היא לא תנתן,
עקבות היא האדמה.
ואם יונש היא תעטיר,
ודשא-עשב היא תצמיח, גם קמה.

אדם צרייך קרבן, אדם.
צרייך קרבן אדם.
צרייך קרבן.
אדם.

אני אבעל אותה כמו הגוף,
שדותיה אפשק בעזרתו.
היא – אנושה ומתבוססת
תצעק בקול דמיו גובעת לקרהתו.

אדם צרייך קרבן, אדם.
צרייך קרבן אדם.
צרייך קרבן.
אדם.

ריוך הרץ

שני האחים לבד על הבמה. תחילת הベル ואחר כך קין, לופת את הベル כמו שרוצה לטלף, לחבק. מתחילה בעדינות ומדי פעם נזכר כי עליו להקריבם כקרבן ומנסה להזק את אחיו. הベル לא מבין, משפט פועל, חושב שמדובר במשחק בין אחים. קין ממשך בנסיגותיו המעדינים על הסערה הפנימית המתחללת בו בין אהבתו את אחיו לבין ההכרה שהכתה בו שהקריבת הקורבן היא המעשה הנכון. לבסוף קין באחת רוצח את הベル בתנועת אבן או חרב איבחתנית.]

תמונה שלישית

זעקה האדמה

אריה – זעקת האדמה

מקהלה : אֵי הַבָּל אֲחִיךְ?
אֵי הַבָּל אֲחִיךְ?
אֵי הַבָּל אֲחִיךְ?
אֵי הַבָּל אֲחִיךְ?
אֵי הַבָּל אֲחִיךְ? ... אֵי?

תמונה רביעית

השומר

לאחר שמסתיימת שירות המקהלה של "זעקת האדמה" [אי הベル אחיך, אי הベル אחיך?], קין בהלם, מתחילה לעכל את העובדה שנשאר בלי הベル, לאחר הרצתה וההקרבה. מבין שתופעה חדשה, אליה אינו מORG, מתווגשת עליו – מות של מישחו אהובאקווב.

קין נרגש מאד, מבולבל, מחליף בין אמרה "אנכי תֹשֶׁמֶר" שהופכת לאט עם התפתחות השירה לשאלת "תֹשֶׁמֶר אָנוֹכִי?" (שים לב לניקוד השונה). חולך הילך וחוזר בקצב השירה, לעיתים תוך מבטים מטורפים לצדדים ולקראת הסיום מתכנס לתוך עצמו השירה מעה בין הבלבול לבין זעקה עדינה.]

אריה - שיר השומר

[קין]

אָנוֹכִי תֹשֶׁמֶר, תֹשֶׁמֶר אָנוֹכִי,
בְלָהָט, בְחָרֵב הַופְכָת.
הַשּׁוֹמֵר בְתוֹכִי, בְתוֹכִי גַם אֲחֵי,
דוֹר שְׁנִי לְנִדּוֹדִים וְלִלְכָת.

אָנוֹכִי הַשּׁוֹמֵר, כוֹתְנָתִי מַלְוְכָלָת,
שֹׁמֵר עַל שְׁמִיר וְעַל שִׁית.
מַנְחָם וּמַרְצָחָ אָדָמָה כְעָסָה
מַשְׁקָה לְטוֹכוֹה דָם בִּנִי-בִית.

אָנוֹכִי הַשּׁוֹמֵר, הַשּׁוֹמֵר אָנוֹכִי,
אָנוֹכִי וּעֹזֶב בָּאֵין אֲחֵי לֵי.
הַקָּרְבָן לֹא יַשְׁבֵּט,
הַקָּרְבָן בְתוֹכִי,

הקרבן שבו הרף, בנו-הרף צמח לי.
הקרבן שמארך יזעך לי.

אנוכי השׂועָה, השׂואַל, השׂוֹהָה,
בֵּין עַצְּמֵי שִׁפְרִים, שִׁפְרִים הַפְּקֵד מֶרֶךְ
שׁוֹמֵר חֲרִישִׁי עַל חֲרִישִׁ, עַל הַמְּשִׁחָן,
עַל זָרֻעַם שֵׁל חֹוחַ וְאַדְםַ,
שׁוֹמֵר חֲרִישִׁי עַל חֲרִישִׁ, עַל הַמְּשִׁחָן,
אַדְםַ שְׁזַרְעָוַ לֹא שָׁמֵר.

אנוכי השׁוֹמֵר מִילֵּל מִהְמַלְלִיל?
מָה מַיּוּס? מָה יָקְנֵב, מָה יָרְמֵק לִי?
הַשׁׁוֹמֵר אָנוּכִי אֶת אֶחָי! אֶת הַבְּכִי!
הַיִּסְלֵחַ לִי?

את אֶחָי אַבְקֵשׁ,
פְּתִילֵל שֶׁל עַצְּבָ עַיְקֵשׁ,
רָגֵשׁ מֶרֶשְׁׁוֹד טְרֵם יַדְעָנוּ :
אִישׁ הַרְגָּתִי -
הַפְּצַעַ,
נִשְׁאָר בְּתוּכִי
כַּעֲקוֹר שְׁפִיעָוָלָם לֹא נַטְעָנוּ.

אנוכי **הַשׁׁוֹמֵר**, **הַשׁׁוֹמֵר אָנוּכִי?**

תמונת חמישית האבל

אדם וחוה מתהילים משני צידי הבמה ושרים תוך כדי הליכה האחד אל עבר השני. לא נפנישים אלא חלופים זה על פני זו ומסתובבים בהילכה (לא על מקומם) אדם נראה אבוד ומונתק, לא מבין לחלוין את הסיטואציה. חוה נראית פרעה פיזית וחונקה. בבית הפלמי-אחיםון, עם השלמת הסיבוב של כי"א מהם הם ניצבים כתף אל כתף אבל מבטים כי"א בארבעים וחמש מעלות החוצה, לא וה אל זו. בבית האחורי הם מחיישרים ושרים אל הקחל או ניסומו (?), עדין לא מסתכלים זה בהני זו, כאילו כל אחד מכונס בתוך עצמו ותויה, אך שואב כוח מתחייתו ואבלו של الآخر.]

דוואט אָבָל שֶׁל אַדְם וְחֹוָה

אדם : מה זה, חוה?
מה עובר לי בלב?
מה חייתי בלי שם שאקרה לו?
שורף כמו כויה
כמו שיפוד מסתווב
מה קרה לי?
ובני, מה קרה לו?

חוֹהָ : גּוֹרְשָׁנוּ, אַדְםַ, שׁוֹב גּוֹרְשָׁנוּ, אַדְםַ
הַעוֹלָם מִסְטוּבָ וְחוֹזָר.
הַתְּוֹהָוּ חֹזָר וְמַבְּזָהוּ חֹזָר
לֹא נְרָאָה עוֹד "כִּי טּוֹב"
רַק אַדְםַ לֹא חֹזָר עוֹד

כי רע לו.

אדם : ובכן, מה איתו?
איך אבד אל מותו?
אי עבר?
אל הגן?
שב אל עדן?

חויה : לא אדם,
הוא גורש אל ארצות המתים הרחוקות,
שאחרי עדרים, שאחורי נהרות
הוא יתום מאיתנו עכשו,
בן-אדם,
יחד : ויתום העולם, ונורא לו.

יחד : רק אנחנו נשארנו,
לבד.
הנפלים באדם,
בגירוש המתמיד וו אדם : גורשנו גורשנו חוה
אבודים מבנים ומצעת. וו אדם : שוב גורשנו חוה
חויה : אסופים זה בזו
שאלים ושותקים
העולם המוכר –
מה קרה לו? וו אדם : מה קרה לו?

יחד : מה זה, חוה? אדם?
מה עבר לי לבב?
מה חייתי בלי שם שאקרה לו?
אדם : שורף כמו כויה
כמו שיפוד מסתווב
יחד : מה קרה לי?
ובני, מה קרה לו?

ג'וה ואדם יוצאים יחד מהבמה לאוטו צד. ספוט מופיע ורוואה בצד החשי של הבמה את קין צנף כעובר עד אז שכב בחושך, לא זו ולא הבחינו בו. קין קם כאילו קם מבבי, לא משינה, כאילו שמע את כל הדואת של הוריו).

תמונה שישית קין ורוח הבל – התובנות

קין מסתווב חסר מנוח על הבמה, מעט מתנדנד, מחפש דבר מה אבל לא יודע מהו. חולוגרמה של הבל מוצגת על הבמה, או צל שלו. תחילת הדואת (עם ברצטטיב) – הבל וקין שרים באותה מנגינה, בשני סולמות שונים. פה ושם מתגנבת שורה ורק של אחד משני הקולות. כל העת קיימים חוסר וודאות אם הבל מדבר מעולם המתים או שמתווך ראשו של קין. מתקשר לסיום הרצינה הקדמתה בה קין חושב שהוא משתמע אל מול חוה ואדם שאומרים לו שאכן כך.]

קין : [בטירוף, מדבר לעצמו אך משוכנע שמדובר במישום ששומע אותו]
[תחילת מזיקה]

קול הבל : בתוכך. בתוכך.
קין : אחיכ? אחיכ? שליכ? איך? איך? איך אתה?

קול הבל:	בתוכך. בתוכך.
קיוו:	בתוככי? אבל הרי קולך בחוץ!
קול הבל:	קולוי צועק מהתוך החוצה ומה מתוכך צועק?
קיוו:	אתה. אתה צועק מבין קרבני, מבין קרבני לכנו הוא מתחפה? لكن מושך?
קיוו וקול הבל:	לכנו, וגם משום שיתacen שבני מעי הם בני מעיך ומי הומה לי?
קיוו:	הומה לי מי?
קול הבל:	זה העולם. המהומה אשר חזה לך.
קיוו [בדב]:	אני חולلت כי לום, זה הוא – ואדםתו [למחוק את ההד של הבל, קיוו
קול הבל:	כן. עכשו אני איתו.
קיוו:	היכן?
קול הבל:	שבתי אל האדמה, עכשו אני גם היא, היא – גם אני.
קול הבל:	חלקי – אתה. אתה – חלקי. ראשונה הבנתי, במותי.
קול הבל:	אני נכוון להיות קורבן, עולה. לזבח רבע מהאנשיות כולה להתקרב אליה, אל המטבח, לא גואלה.
קיוו תובנות ותහילה רצופה – קיוו בלבד עם ליווי הבל במנגינה אך לא במילים. קיוו אוסף תובנות והשלמה עם המכב, אך עדין לא למגרוי מבין מה מעמדן	

תמונה שבעית הוקל לאדמה

השלמה, המבול, הנחמה, שירות שת. הימים שעוז נכננו לנו.

על הבמה חוה, אדם, המחקלה וממנה מופרד סולן טנוו או סופראן – שת. קין עם הגב, בצד הבמה בתנועת הליכה קפואה. הולגרמה של הבל (?)

"אורטוריה" – עולם תם ונשלם

עולם תם ונשלים, עולם תם ונשלם, עולם תם ונשלם
אין בו מתחום, אין בו מתחום. עולם תם ונשלם.
עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכוניים,
עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכוניים.
 אנחנו חדשים, רחוצים, ידינו רחוץות
 מבראשית, מבראשית
 באדמה נחרץ מעניין
 עתיק יומין, עתיק יומין, כל העולם - עתיק יומין
 מהתחלה, מהתחלה, האדמה תנתן יבולה
 בין אדם לבניו - האדמה מפוארת עכשו
 זו אני אדמה, לא כנועה, לא כנועה
 כל חייות הפרא שוכבות לישון
 כל הפרות מקומות לטוב, מקומות לחסד
 חולמות על חלב, חולמות על עשב
 רק מדעת העץ, מדעת מולצת
 אי אפשר כבר לסגת

מקהלה :

עולם תם ונשלם, עולם תם ונשלם, עולם תם ונשלם
אין בו מותם, אין בו מותם. עולם תם ונשלם.

אדם וחווה :

השריפה הגדולה שכילתה את לבנו
מצמיחה מותוכה שְׁקָנִים למאור
מדשן האפר, יוצאים מכלינו
ידי העולם דור לדור, דור לדור.

שות :

עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכוונים
עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכוונים
גם אם יבואו ימים וַיְכֹסֵו אדמה
בימים לִים יְכֹסֵו
והיא אדמה כעוסה ומעונה,
ישטפנה זקן על אשר מיאנה
להצמיח דשאים, לשמש למרבץ,
להיות לחיות השדה למרמס.

הוא יזמין עננים,
עוד יבואו ימים,
עוד יבואו ימים.
ויטיל בה המון ממימי השוטפים
מתהומות מעינות הוא יקרה לחרים
או אשא אל הרים
את עיני לחרים
לעזרי, לעזרי,
היויאל לחרים?

תוסיף אדמה לעמוד במריה,
הזקן יכסה במימיו את פגמיה,
רק אני נער קט אֲשֶׁר, אֲשֶׁר
להיטיב את ימי, להיטיב את ימי.

ימינו כולנו חוביים לאחד
אֲרַעֵי בְּחִצֵּר מ לפני לא ארעד
אציז ואראה אֲפָגָע ואלמד
כלبشر בְּחִצֵּר
כלחסדו עדי עד.

אדם וחווה :

אל הילד הזה התפלנו
עד בטרם ידענו תפילה
אל הילד הזה התפלנו
עד בטרם ידענו תפילה.

עולם תם וַנְשָׁלָם, עולם תם ונשלם, עולם תם ונשלם
אין בו מותם, אין בו מותם. עולם תם ונשלם.
עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכוונים
עתיק יומין, עתיק יומין, אנחנו שוב נכוונים

סוף